

[Poul Hansen (Kalundborg).]

det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der ledsagede den, men jeg fandt kun et par vage antydninger, nemlig dels en almindelig vending om besparelser og dels et ønske om skattemæssig begunstiggelse af opsparing.

Der blev sidste år foreslået og gennemført en lov om præmiering af opsparing. Dengang holdt det ærede medlem og hans parti sig udenfor. Der blev også sidste år gennemført besparelser. En væsentlig del blev taget på de militære budgetter, og vi havde dengang det indtryk, at man nærmest fandt dette uforsvarligt, og i foråret advarede det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen stærkt imod, at vi gik videre med besparelser på dette område, i hvert fald hvis de skulle medføre en nedsættelse af forsvarrets beredskab og effektivitet. Vi går ud fra, at dette stadig er ikke alene det ærede medlems, men også venstres stilling.

Hvor det så er, og hvor meget det er, venstre vil spare, savner vi klarhed over. Det ærede medlem hr. Jensen-Broby har igen luftet tanken om at spare 600 mill. kr. på statsbudgettet. Det har ikke tidligere været venstres opfattelse, at der var praktisk mulighed for at spare et beløb af den størrelse. Jeg minder om resultatet af spareudvalgets arbejde i den periode, hvori det ærede medlem hr. Erik Eriksen stod i spidsen for regeringen, og jeg minder om det ærede medlems egen udtalelse i et interview ved nytårstid 1951. Jeg beder om formandens tilladelse til et kort citat nu og senere. Da sagde det ærede medlem hr. Erik Eriksen — jeg har fundet det i „Fyns Tidende“ for 31. december 1950:

„Vi stiler efter foreløbig at nå 100 mill. kr. i besparelser. Jeg har nok set nogle fantasital nævne, men de har jo desværre kun akademisk interesse.“

Dette med fantasital var jo en venlig hilsen til det ærede medlem hr. Jensen-Broby; jeg ved ikke, om stillingen har ændret sig siden dengang.

Det nærmeste, jeg er kommet klarheden over venstres stilling til konkrete besparelser, er nogle udtalelser, som det ærede medlem hr. Henry Christensen fremsatte fornylig ved et møde i Rødovre. Han sagde, at venstre ville spare på støtten til boligbyggeriet, men det kan i alt fald ikke blive

mange millioner på statens driftsbudget. Endvidere nævnte han skolebespisningen og den vederlagsfrie undervisning for ikke-skolepligtige elever. Kan der spares 2—3—4 millioner på hver af disse konti? Endelig mente han ikke, at det var nødvendigt at yde børnetilskud til familier med indtægter helt op til 16 000 kr. Jeg forstod det nærmest som et ønske om at afskaffe børnetilskuddene i indtægtsgruppen 12 000—16 000 kr. Jeg kan ikke tænke mig, vi kan have noget imod at forhandle om det, men det er jo heller ikke mange millioner, der ligger her.

I det hele taget vil vi meget gerne drøfte spørgsmålet om besparelser og nå til positive resultater, men vi synes, at diskussionen skal ske på reelt grundlag. Det lyder så flot og skæpper så lidt at udslynge fantasital, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde i sin tid. Og det, vi hidtil har hørt af konkrete forslag fra venstre, hvad kan det blive til? En halv snes millioner kroner eller så. På et budget på omkring 4 000 mill. kr. batter det meget lidt.

Jeg skal dernæst sige lidt om det alvorligste økonomiske spørgsmål i øjeblikket, nemlig prisstigningerne. Såvidt jeg har kunnet følge den offentlige debat, har de to store oppositionspartier iværksat en kampagne, som sigter imod to ting, nemlig dels at give det udseende af, at regeringen har et hovedansvar for prisstigningerne, dels at fremstille pristalsreguleringerne af lønningerne som en grundskade i vor økonomi.

Bortset fra afgiftsforhøjelserne og ophævelsen af mælketilskuddet i foråret har den senere tids prisstigninger vel især tre kilder. Prisen på visse udenlandske varer, navnlig brændsel, er steget. Ingen dansk regering ville have haft mulighed for at undgå denne stigning. En anden årsag er de forbedrede priser på vore landbrugsvarer — en fordel for valutastillingen og for landbruget, men for danske forbrugere en belastning. Da hjemmemarkedsprisen følger eksportprisen, er mælk, fløde, smør, flæsk og flæskevarer blevet dyrere. Heller ikke dette forhold kan lægges regeringen til last, så meget mindre som jeg går ud fra, at regeringens store kritikere i venstre og hos de konservative ikke forestiller sig, at vi ved lovgivningsforanstaltninger skal afbryde forbindelsen mellem eksport- og